

K vydání připravil Jaroslav Tvrdoň
Jazyková korektura Petr Janus
Obálka, grafická úprava a sazba Jaroslav Tvrdoň
V Praze roku 2019 vydalo nakladatelství RUBATO
Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s. r. o.
První vydání

© ***Rubato, 2019***

© ***S.d.Ch., 2019***

ISBN 978-80-87705-75-9

www.rubato.cz

Rubato / **Singolare**

S.d.Ch. / **Idiot dýchá** / 2014–2018

Idiot dýchá

Nadepisují tenhle titulek se zvláštním pocitem nepatřičnosti, který provází otevírání uzavřených věcí. Nejprve až nadšení, pak nostalgické a nakonec jste rádi, že přibouchnete skříň za kostlivcem. Vezmu to tedy rychle v daném rozsahu 3 650 znaků.

Už teď chci odpovědět na budoucí výtku, že vymetám police. Impulzem k soubornému vydání sloupek, které jsem napsal mezi lety 2014–2018 nejsou prachy, podobně jako nebyly impulzem k jejich napsání, ale je jím hned dvojnásobná (cizí) zkušenost, že texty „Idiotů“ čtené v zátahu jejich celku získávají další kvalitu. A tak té kvalitě dáváme průchod a nezastíráme, že jsme při přípravách knihy kromě hněvem naplnění také zlomyslností, nakonec ale zvítězí naše trpělivost a velkorysost.

Přijav vnitřně tvrzení hermetické doktríny o skryté a hlubinné jednotě všech věcí, jsem ve věcech časných zákonitě člověkem hlubokých rozporů, což poznamenává i zakládá moji práci reagující na soudobé podněty. Navíc, jak vidno, umím o sobě psát jako Václav Havel, jen asi nežiju takový život v pravdě jako on, na potraty své partnerky také nedoprovázím, jen s tím rozdílem, že je na ně ani neposílám, a tak nesmrdím blízkostí koruny svatováclavské, nýbrž korunou českou.

Když jsem se před několika dny na zastávce sedmnáctky zastyděl nad svým (zažehnaným) záměrem podrobit sloupky před vydáním revizi, napadlo mě, že všechna má selhání, která tím chci zaretušovat, podléhají jednoduchému mechanismu: Čím více objektivitu a loajalitu k charakteru periodika – tím horší výsledek. Pokaždé když pracuji pro nějaký oficiál, musím v sobě tohle perverzní tihnutí k vyváženosti a přizpůsobivosti stále dokola zabíjet, protože jsme, za prvé, obklopeni poptávkou po normalizovaném duševním produktu, a za druhé, umělecký materiál, jak já si ho představuji

(a kterým přítomné sloupky jsou), musí být pro segment sofistikovaných konzumentů nestravitelný.

Někdy v průběhu osmnáctého roku mi šéfredaktor oznámil, že čtenářská anketa označila můj sloupek za nejméně oblíbenou položku. V takové chvíli k pokračování spolupráce příliš motivace nemáte, spíš se ptáte, proč vám to vlastně říká, když jste, právě v obavě, že už jsou vaše texty nežádoucí, každoročně nabízel ukončení angažmá (ano, jako Marek Eben na karlovarském festivalu), pak se kromě toho také ptáte, proč vůbec podobnou anketu odkazující k zoufalé inspiraci kádrovací praxí obchodních řetězců, kde vás nutí mačkat emotikony při nákupu ponožek, v redakci provozují. Ale vy se s tím vyrovnáte, když poznáte pravdu, totiž, že je většina čtenářů a čtenářek, přestože to četbou progresivních literárních periodik zastírá, složena z úzkoprsých šosáků a úzkoprsých šosaček, neomešťáků, zaintelektualizovaných snobek a facebookových pózérů, jejichž práva a svobody generuje, prostředkuje a garantuje chytrý telefon (a nic na jejich pokrytectví nemění ani to, když z jeho displeje šňupou koks nebo proletářský ketamin).

Všechno nekompromisní, bezohledné a hlavně vrcholně kritické přijímá a adoruje zdejší pakulturní hromada mrtvol pouze tehdy, je-li to prověřený (lépe už prošlý) angažovaný import pod zvukným jménem. Z toho by se zblblily Ďula i Sugar. Když, například, jako já teď, brilantně urazíte čtenáře, nebo jindy diváka, dozvíte se, že to by přece uměli všichni (nejspíš český Houellebecq nebo český Handke a podobné svině), jen vy nemáte vkus a máte mindrák. Pokud se ovšem jedná o posraného rakouského Handkeho posrané Spílání publiku, mohou se všichni posrat.

Mysleli jste, že pohrdáte urážlivou vulgární zabijačkou, a zatím jste jen nepoznali duchovní hostinu. A tak po vás nevzdechne ani ta idiotská budoucnost.

3 650. Časem jsem se naučil trefit to přesně.

Fakáč německého pastora

Nahrávku Nietzscheho melancholické skladby *Eine Silvesternacht* doprovází na YouTube kromě filosofovy fotografie i reprodukce olejomalby, na níž vidíme zachmuřenou zimní krajinu. Na horizontu po celodenním šedavém přitímní prosvítá nad černavým krajkovím vzdáleného lesíka temně zlatavá záře zapadajícího slunce, zasněžená mokřadní louka s konturami korun holých stromů a venkovským stavením ve střední části kompozice přechází v popředí v mokřadní tůni, na jejíž zamrzlé hladině stojí dvojice rozmlouvajících mužů, směrem od nich vidíme po ledě odcházet manželskou dvojici, o něco dál, už na zasněžené louce, odcházející ženu a dítě, v dálce na sněhové pláni ještě nezřetelný obrys lidských postav, jde zřejmě o rozptýlený zástup vesničanů putujících do vzdálenějšího městečka na večerní bohoslužbu.

V nehledaně vyloženém konceptu věčného návratu, který Nietzsche promýšlel a rozvíjel, a za předpokladu, že je obraz namalován na základě plenérové studie skutečnosti, jsem buďto žil či budu žít jako každá z těch ztvárněných postav. V různých existencích jsem šel či půjdu přes sněhovou pláň k tlumené záři na obloze, do jednoho a téhož německého protestantského kostela, kde vyslechnu jedno a totéž kázání, dokonce bych v rámci bezedného variačního kotle věčného návratu měl být i dotyčným pastorem. To je strašné, ale nikoliv nejstrašnější.

Vstupuji do dveří metra a ve výši očí jsou na skleněných přepážkách obličej bílých komunálních fašistů, zpracováním zapadají do běžné nivelizace předvolebního marketingu, cosi psího, cosi ptačího a cosi prasopsího, u nesympatické mužské tváře je doprovodný blábol o tom, že se nechce bát, že si vymkne nohu, když poveze nákup své nemocné mámě, u děsivé ženské tváře jakési silácké žvanění o silném vedení a kontrole, dojde mi, že

k těmto démonům ubohosti náležejí xenofobní hesla nad kole-
jemi, dojde mi, že je to zas tady, pocit dýchajícího idiota.

Metro se rozjede a já vidím, že tvářit se jako něco nového a ob-
čanského těm provařeným pornografickým sociopatům hledajíc-
ím novou falešnou identitu moc nejde, ale vypadá to, že se ani
moc nesnaží, jako by tak nějak bylo jasné, že jejich přirozená
touha profizlovat a okrást nás už definitivně je neoslyšitelná.
Ale takhle blbě? Pouhou arogancí vyprázdněnosti? Možná jim
dravčí instinkty oprávněně říkají, že už to na nás stačí.

A tak je mi jasné, že po půlnoci se v metru svezu zase jenom
v Berlíně. Bílá letos zabírá napříč spektrem, bývalá barva nevin-
nosti je dnes barvou mentální sterilizace. Poklizené a opravené
ulice plné bezpečí a poctivých pekáren. Obejmeš seniory, v bí-
lém plášti se stetoskopem na krku všechno poléčíš, s motýlem
pod krkem pořešíš, zaštitěn silným lídrem dohlídneš, didak-
tická infantilita slabikářů.

Vztyčuji prostřední prst a tiše jej přikládám na fotografie, jsem
německý pastor a proklínám vás spolu s konceptem věčného
návratu, který znamená, že můj penis, jednou, možná až za
milion let, ale jistě, bude ve vagině bílé kandidátky, také budu
jí samotnou a v mé vagině bude můj penis, také má hlava
plující marketingovým studiem a požehnaná crackem jednou
vymyslí sentimentální sračku o vymknuté noze a mámině ná-
kupu a prodá ji zrůdám, jsem německý pastor a moje evange-
lická pastorec předjímá vzorně uhrabané komunikace mezi
táborovými bloky. Naštěstí ale budu také voličem budoucnosti,
který chodí výhradně se vztyčeným prostředníčkem a s bezpre-
cedentním cynismem a nezodpovědností zaškrťává na voleb-
ním lístku s možnostmi věčný návrat a posmrtná tma ateistů
druhou možnost.

Přestože moje skladba *Eine Silvesternacht* trvá jedenáct minut, mám za klavírem pocit, že se Cosimě Wagnerové nelíbí už věky. Atd. atd.

Hnědá bible

Dvacet převážně hereckých osobností – nepočítám-li Jolanu Voldánou, o které nevím, jaká osobnost je, a Pavla Šporcla s modrým nástrojem, který je osobnost naplňující mě tichým zoufalstvím – čte z knihy, která se jmenuje *Bible Reynek*, to také nevím proč. Všichni prý chtějí peníze na proměnu petrkovského statku v památníkovou zrůdu s bodovými světly v podhledech, to taky nevím proč. Předčítání reliktu kabalisticko-hierofantického textu inicioval herec Etzler, kterému Reynek nesmazatelně poznamenal život, jak se dočítám, tedy chápu, že mu to chce herec vrátit zapojením svých kolegů do masivní marketingové kampaně, proměňující neokázalého a intuitivního tvůrce v katolizovanou uměleckou ikonu, kterou podle Nadace Reynek zřejmě potřebujeme.

Úvodním spektaklem v katedrále to začalo, zamoření big-boardy to provázelo, dohuštění Chagallem to jistilo, ale jako filantropický čin směřující k vytvoření oázy duchovního a uměleckého života to pořád nějak nevypadalo, navíc stále nevím, proč by se něco takového mělo budovat, už proto, že okolní poušť vzniká prostředky, kterými se na oázu vydělává. Hromada prachů, kterou to doteď stálo, by přece na deklarovaný cíl stačila sama o sobě a publicita odpovídající umělcovu formátu už tu přece je. Potomci slavných bývají pohříchu dědici práv, kteří střílí všechno až po ponožky, koneckonců proč ne, když jsou ta práva. Nejhorší jsou na tom ty mše a opulentní weby nabušené obrazy chudoby, ale tady měl ideu nasekat prachy v duchovním oděru profidlaném Šporclem nejspíš i někdo jiný. Opravdu mi uniká, pro co jiného se tenhle svatý Vít tancoval než pro lačné oči marketingové agentury. K pobavení mých očí ale povaha Reynkova díla megalomanský pokus o jeho účelovou ikonizaci podrážela, kudy chodila, takže všemi póry lezl akorát ten kšeft, na webových stránkách Bible Reynek

svítí mezi ostatními tmavými ikonami ikona KOUPIŤ červeně, asi na znamení filantropie, ale pochybuji, že by výtěžek z jejího prodeje pokryl víc než zámkovou dlažbu na malé parkoviště v Petrkově.

Do tohoto zmatení – raději bych měl použít biblický výraz Bábelu – přicházejí naši angažovaní umělci se svým jevištním patosem, napříčrežimním étosem a zmatením nevyklučujícím proradnost. Tohle štymuje. Proč čtou *Bibli Reynek* za doprovodu houslí Vydra s Boučkovou a Dejdarem, kteří vymetou kdejakou sračku, je úplně jasné, proč se takového kulturního pokrytectví neštítí ani ostatní účinkující, vlastně taky. Vznešená holírna, kde se elegantně provaříš s dobročinnou nadstavbou, je ztělesněním přeludu o roli umělců a úloze kultury jako protektorů ohrožených hodnot. A tak se už taky nedivím, že mám co dělat, aby mě podoba současné kultury nezlikvidovala už definitivně, když alibistické exhibování zničených prostitutů je jen jednou z jejích smrtících esencí. Bohužel, tahle kultura ohrožena není. Katolicismus, duchovní snobismus, marketingové pojetí, kurs k mainstreamu, tahle směska své pevné místo na slunci má.

Nastal čas iniciovat čtení z *Hnědé knihy* vydané nakladatelstvím Divus, která mě nesmazatelně poznamenala svou kanonickou uhrančivostí a kterou si její aktéři napsali vlastně sami: „... šel etzler po příkopech a cestou ho kouřil šporcl, kerej přitom prcal voldánku přes krámy, potkaj hrzánovou a ta říká: vy svině zkurvený mrdkou vostříkaný, nechcete mi vojet anál a strčit mi voldánový vložku do huby, ale šporcl, kerej už dokouřil a lízal etzlerovi zapařený koule, zařval: my se na tebe vysereme, ty smradlavá svině, ať tě voprcá holub tím svým zajebaným vocasem a strčí ti do huby to hovno, co ti čumí z prdele“ atd. atd.

Kontext Vepřových koulí

Vysmívat se entuziasmu a dobré vůli nechci. Nevysmívám se už ani svazáctví a skautismu.

Nicméně mě představa, jak naplněn studem před argumenty z burcujícího článku Petry Hůlové jdu a za poslední peníze nakoupím knihy současných tvůrců (přečtu je!), ztotožním se s představou, že jsou to mí kolegové, překonám ostych před institucí Havlovy knihovny a napasuju se spolu s celou, cítuji: literární Prahou (nechybí tu uvozovky?) na čtení autora, který mě nudí už na základě svého ukázkového životopisu, a to všechno pro udržení jakéhosi literárně-institucionálního kontextu, který mě léká na způsob strašidla a který, jak z článku zřejmo, je především jen svým zdáním, děsí.

Pracuji raději v kontextu tvořeném osamocněním v hlubinném pocitu, ze kterého text vyvěrá, doplněném fyzickou prací, účelovým hladověním, ledovými koupelemi a zuřivým bojem s protichůdnou každodenností obstarávek o čas a klid na práci (Gott). Ano, to je můj problém, ale co naplat, v literárním kontextu bych nenapsal pěkné řádky Haklových *Hovězích kostek*, ale snad jen, i když také pěkné, *Vepřové koule*, a to bych nerad.

V článku je mimo jiné také popleten varhaník s varhanářem, výtka, jak si to vůbec představujete, nečíst, co kdo napíše, a nebýt, kde si myslím, že byste měli být, by měla být adresována spíše než autorům literární kritice, protože situace, kterou způsobila, kdy se o knihách ví jen díky jejich marketingovému prováření, je opravdu zkrátka jen hnusná. Zvláštního druhu je také myšlenka, že by měl literární autor zastávat postoj, jež kdosi považuje za správný, a vyjadřovat loajalitu na vybraných akcích, na které (ke všemu blbému argumentování navrch) dostal přece pozvání.

Zajímavé je, že přivlečení institucionální krávy (která má v našich podmínkách vemen s cecky vytočenými směrem k vyžírům) obvykle doprovází pocit, že to není trapné a devastující. Snad proto tu stále a především chybí pevné vědomí toho nejdůležitějšího, trvalým obyvatelům literárního provozu stále nedochází to hlavní: že totiž nikdo nemá žádnou odpovědnost, povinnost ani ten závazek korektnosti k čemukoliv, co si vyblouznili nebo naposvátněli, zvláště, chybí-li tu odpovědnost a závazek ke kvalitě, vysokému tvůrčímu nasazení a bolestivým přesahům a kdy ostatní, nepřijetí do jejich perverzního úzu, co si nevyvzdorují a ze svého nepoplatí, vyjma povýšenecké ignorance, nemají.

Takové poměry šíří odér tolerance k oceňování průměrnosti a konformity, k přehlížení evidentní kvality a její označování za patologickou úchylku, vydechuje ozón, ve kterém se magnetismus litery proměňuje v těžkou energii kurviště. Status užitečného hobby, závistivě šilhajícího po eurostruhách a neohajzlsbergrovském kšeftu, si současná literatura udělila a vytvořila sama (a k mému štěstí tu leží i ty nešťastné knihy, které to dosvědčují), a považují-li současní básničkoví autoři názor, který jen konstatuje posun poetického principu mimo oficiální poetickou scénu, za flusanec psaný na objednávku a vyvozují z toho kádrovácké důsledky, jen to mé vývody potvrzuje.

Nezbývá než zopakovat, že v umění nikomu nic nepatří. A tak se i poezie a literatury dosahuje vždy na jeden dotek, na hrot jehly, není to žádný gauč, na kterém se válíš a řveš, co všechno ti patří, kdo veliký tě etabloval, co všechno reprezentuješ a co o tobě ostatní nesmějí říkat. Tvorba je obecný statek, ve kterém zvedáš monitor společně s vycházejícím sluncem a dotýkáš se klávesnice pokaždé v bodě nula. A na tom chci umřít.

Předtím ale půjdu a udělám si selfí s knížkou P. H., jejíž část jsem právě přečetl, a nazvu ho: Co ste vode mě četla vy? (s tím, že zlomyslně nepředjímám, že nic, a že se třeba i seznámíme).

Podzimní evangelium finančního analytika

Probudil jsem se a vstal za svítání. Stál jsem na prahu strmých schodů a chystal se jako každý den sestoupit dolů, do každodennosti, jako to obvyklé monstrum, kterým musím být, abych nový den přežil. A vtom jsem ucítil, že se něco důležitého změnilo nebo mění. Sestoupil jsem dolů a kuchyňským oknem uviděl nad střechami protějších domů kalnou sluneční záři bez Slunce. Vešel jsem do koupelny a rozsvítil světlo, v umyvadle ležela sedmikilová britská kočka, kterou jsem tím probudil, zamžourala a upřela na mě svůj děsivý zelenožlutý pohled. A ucítil jsem další věc, nedefinovatelný strach, ten typ, kterému neumím vzdorovat. Stříbřitě-šedivé nesnášenlivé zvíře v umyvadle ještě nikdy nespalo, a teď ho celé vyplňovalo svým kožichem a zároveň působilo jako naplněné vlastním zánikem, působilo jako člověk. Vzpomněl jsem si, že existuje podezření na jeho březost, o které jsem až doteď pochyboval. Přistoupil jsem k umyvadlu a sáhl na vyvalené břicho šelmy. Bylo jako kámen. Má břicho plné kořat, zděsil jsem se a pozoroval na její hlavě dvě vylysalé mokvavé skvrny, projev neobjasněných obtíží, jimiž trpí. Jednu z nich si poškrábala. Raději jsem zvedl oči ke koupelnové skřínce, ale uviděl jen zrcadlový odraz své tváře. Přestože ještě není zima, je časný podzim, je můj dolní ret popraskaný do krve, nejen svisle, dokonce i vodorovnou, i když jen tenkou prasklinou. Hleděl jsem v úžasu na polopostavu suchozemského macaráta, který měl v očích úžas a nedefinovatelný strach zároveň. „Jste ve fázi, kdy váš organismus už deset let jen a jen degraduje.“ To nadešla nejstrašnější ranní chvíle, kdy v mé hlavě začínají povstávat výroky druhých: „Pokud si myslíte, že si na našich důchodových fondech budete šudlit pětistovku měsíčně a my vám pak zajistíme plnohodnotné stáří bez kočičích konzerv a frustrací, spojené s požitky a cestováním, tak to se hluboce mýlíte. Tři tisíce jsou minimum!“

A strach povolil. Už jsem věděl, co důležitého se změnilo. Má bytost, kterou chápu postaru jako hlubinnou identitu, mě dnes sice znovu naléhavě ujistila o mé smrtelnosti, ale to není to nové; to nové je, že se to stalo v tajemném prolnutí s evangelijním výrokem finančního analytika, který jsem včera přečetl v ostravské kavárně, a v důsledku toho na dně své identity nově cítím, že tam cosi mé smrtelnosti přestává vzdorovat a poprvé se tak v mém životě vynořuje segment bytí, ve kterém ten v hlubině odmítá být. Segment vytyčený mentalitou fašistického evangelisty.

Zhnusená kočka se po mně ohnala přední tlapou s vytaženými drápy, pak vyskočila z umyvadla a odešla do předsíně. Vyšel jsem za ní a lehce vysával krvavý šlic na hřbetu ruky, přičemž si vzpomněl, že včera přede mnou odešla i má žena do dětského pokoje, kde už byly mé děti, které tam přede mnou odešly ještě před ní, všichni přede mnou odcházejí, řekl jsem si, a není divu, když nedokážu být ani zárukou vlastního plnohodnotného stáří. A tak jednou já odejdu před nimi, dodal jsem, a jak vidím, čím dřív, tím líp, dodal jsem podruhé. Žrádlo pro kočku nenakupujeme v konzervách, ale v takzvaných kapsičkách, které v šikmém proudu kalné záře od kuchyňského okna matně pableskují jako náš poslední luxus, ráno je prostor samého rozpomínání, napadlo mě, ale ráno je spíš prahem amnézie, napadlo mě dál, jen nevím, zda prahem té anterográdní (neschopnost vstípit si do paměti nové informace a zážitky po spouštěcím stimulu) či retrográdní (neschopnost vybavit si poznatky a zážitky uchované před spouštěcím stimulem), ale nejspíš je ráno oboustranným prahem anterográdní i retrográdní amnézie, napadlo mě nakonec.

Otevřený dopis Karlu Koubovi

Vážený pane šéfredaktore,
dovolte, abych Vám vyjádřil své nejhlubší pobouření a rozčarování, i když je dnes Štědrý den.

To, že jsem si dlouhou dobu myslel, že svoje sloupky píšu do týdeníku *Respekt*, je můj problém, za to se na Vás zase tak nezlobím (nebo to byl *Reflex*?... mně se to zoufale plete).

Před několika dny jsem se však dozvěděl, že ze stránek *A2* od ledna příštího roku, a teď nevím, jestli potichu nebo nahlas, *nemají* zmizet pravidelné literární sloupky Idiot dýchá!

Copak nemáte nutnost spořit? Copak nemáte srdce a bez mrknutí oka mě zbavíte možnosti napsat protestně-servilní supliku proti tomuto tristnímu kroku, jako to mohla udělat nově ustavená Asociace spisovatelů na adresu týdeníku *Respekt*, který (asi jim) zrušil literární sloupek?

Copak Vám takhle mohu napsat, že na jedné misce vah stojí autorské texty důležité osobnosti české literatury (já), které tvoří jednu z přidaných hodnot *A2*, a na druhé honoráře (mimochodem, což si ještě vyřídíme, vůbec nedosahují výše těch v *Respektu*), které tím ušetříte? Copak mohu vyrukovat s řečnickou otázkou, zda kulturní kapitál, který těmito sloupky *A2* získává, má menší hodnotu? Nebo si myslíte, že i když se nechci vměšovat do vnitřních záležitostí redakce, nechci Vás citově vydírat starostí o obor, ve kterém sám působím?

Taky Vám nemohu skrytě vyčíst, že jste si mě jako autora sloupků sám vybral, a teď mě nechcete, ačkoliv jsem o *A2* věděl už v době, kdy Vy jste tahal kačera. Svá ocenění Vám připomínat nebudu, poněvadž nejsou státní ani evropská, to by asi působilo trapně.

Díky Vaší neschopnosti ukončit naši spolupráci mi také nedošlo, jak je takový sloupek důležitý, zmizení toho v *Respektu* znamená dokonce osekávání kultury, on to prý není sloupek, ale pilíř, přes který se česká literatura vnímá, a to dá rozum, na něm i stojí. To bych si býval *Respekt* už dávno znovu kupoval a na svoje psaní se vybodnul.

Vy jste mi dokonce zatajil, jak bezvýznamná je *A2*, že i když v ní na báseň a povídku (bohužel ne vždy moji) narazíme, důležití lidé a hlavní umělečtí pracovníci se o ní nedozvědí! Proto přední spisovatelé svěřují své exkluzivní materiály *Respektu*, a ne *A2*, oni to jasně vidí, že *Respekt* je unikátním, že je jeho Literární příloha čestnou výjimkou z čehosi (na rozdíl od těch nečestných) a že jen v něm je kvalitní kulturní rubrika, jíž je literatura (kterou píšou) přirozenou součástí, a to nemluvíme o zmiňované kapacitě nabízet něco víc, protože tak výraznému abstrahování už zas tak nerozumím.

Vás nikdo nevidí plným právem, poněvadž jste neviditelní! Ani nejste schopni patřit nějakému úspěšnému podnikateli, abyste se rozprostřeli tak nějak celospolečensky (a s Vámi moje protestující umělecké svědomí) a mohli zaplatit pana Vitvara, který ví, co známého stojí za zmínku. A také se nemůžete renomovaným tvůrcům divit, že chtějí být pořádně vidět, vždyť se pohybují díky svému literárnímu talentu v segmentu zaměnitelnosti, a pokud budou, ke všemu ještě, stát při klausovském malování u knihovničky na balkóně, budou v prdeli už úplně.

A vůbec už se nedivím panu Ivo Slavíkovi (tomu, co má rád rozumný fašismus), že je rozhořčen, když jdou jeho daně na *A2*, to se mu nedivte, vy neostalinističtí elitáři, napadlo Vás vůbec, že bych třeba taky chtěl na svůj sloupek vyhlásit veřejnou

sbírku (to gesto nic nestojí) a nemůžu? Ani Vám vlézt do zadku s otevřeným kretenismem, konstatujícím, že díky Vaší dobré práci vidím, jak se dnes věci řeší?

A ke všemu mému neštěstí se mohla paní Šrámková zadušovat, že nejde o honoráře, ale o ohrožení společenského vnímání literatury, čímž mě, kvůli Vám, kurva, definitivně trumfla i v ušlechtilosti.

Vý jste se na mně, pane Koubo, dopustil hříchu!